

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ТРИ МАГЪОСНИЦИ И
ЯСНОВИДЕЦЪ
НОРВЕЖКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Въ единъ градъ, на брѣга на северното море, живѣло едро момче, което постъпило ученикъ-морякъ въ голѣмъ корабъ. То пътувало презъ цѣлото лѣто. Капитанътъ на кораба го обикналъ, понеже било сръчно, внимателно и силно. И другитѣ моряци били доволни отъ него.

Минало лѣтото. Корабътъ се спрѣлъ въ онова пристанище, отъ което билъ тръгналъ. Почнали да товарятъ стоки и да се готвятъ за есенно пътуване. Вечеръ повечето моряци отивали да ноцуватъ въ града. Но момчето оставало да прекарва на кораба. Всички забележили, че колкото приближава денътъ, опредѣленъ за тръгване, толкова по-неспокоенъ става моряшкиятъ ученикъ.

Капитанътъ го запиталъ, коя е причината.

— Ти бѣше до сега много весело момче, — му казалъ той. — Всички ни развеселяваше презъ време и на най-дългитѣ и уморителни пътувания. На що се дължи това, че си се промѣнилъ?

— Не мога да ти кажа, — отговорило момчето. — И за самия мене не е ясна причината. Стѣга ми се сърдцето, като си помисля, че ни чака пътуване. До сега не е ставало това съ мене. Навѣрно, ще ни се случи нѣщо лошо, ако тръгнемъ.

— Недей приказва тъй — му казалъ капитанътъ. Моряцитѣ ще ти се смѣятъ. По що познавашъ, че ще ни се случи нѣщо зло? Нѣкаква личба ли видѣ? Или — може би — си сънувалъ нѣщо, а? Кажи де!

— Не, — отвърнало момчето, — нищо не съмъ сънувалъ. Но щомъ вие сте твърдо решили да тръгнете, азъ ви заявявамъ, че ще остана. Тая есенъ не потеглямъ на пътъ.

Капитанътъ не искалъ да напусне момчето, което работѣло не по-зле отъ старитѣ моряци, а — освенъ това — съ шегитѣ, пѣснитѣ и веселостта си ободрявало всички. Но колкото и да му приказвалъ, то настоявало на своето.

Единъ сжботенъ день, когато всички моряци слѣзли на сушата, а капитанътъ отишелъ на пазара да накупи дъски и греди, за да ги натовари на кораба, че да ги продава за своя смѣтка, ученикътъ — по обичая си — не слѣзълъ. Тогава станало нѣщо особно.

Както се казва, тоя день билъ сжбота. Но трѣбва да се каже още, че момчето било сжботничаво, сиречь — родено въ сжбота. При това, то било намѣрило и четирилистна детелина. А такива хора виждатъ

духоветѣ. Тѣ виждатъ и всички магьосници, на каквито щатъ животни да се превръщатъ.

Както седѣло въ предната стаичка на кораба, момчето чуло, че наблизо се говори. Погледнало презъ една пукнатина и видѣло три гарвана — черни, като вжгленъ, — кацнали на една греда. Вслушало се въ разговора имъ. Гарванитѣ говорѣли за моряцитѣ. По разговора имъ ученикътъ-морякъ разбралъ, че искатъ да потопятъ кораба и да удавятъ моряцитѣ, заедно съ тѣхния капитанъ.

Дълго си приказвали гарванитѣ. Излѣзло, че не сж гарвани като гарвани, ами сж три магьосници, преобразени на птици. Едната била жената на капитана, другата — съпругата на първия кормчия, а третата — жената на втория кормчия. И тритѣ имали намѣрение да погубятъ мжжетѣ си, за да се омжжатъ следъ това за млади момци.

— Дали нѣкой ни не подслушва? — запитала жената на капитана.

— Не, — успокоили я другитѣ. — На кораба нѣма жива душа. Само ние сме.

— Добре тогава. Слушайте да ви кажа. Ето какъ ще се отървемъ отъ мжжетѣ си. На петнадесетия день, следъ като потегли корабътъ, ще вдигнемъ буря. Ще се превърнемъ на три вълни — една отъ друга по-силни. Ще залѣмемъ кораба и ще го потопимъ, та нищо живо на него да се не отърве.

— Много добре си намислила, — рекли другитѣ две магьосници. — Но дали нѣкой отъ моряцитѣ не знае срѣдство да спаси кораба?

— Какво срѣдство? Само едно срѣдство има, но него го знаятъ най-голѣмитѣ магьосници и никой другъ.

— Какво е то?

— Бихъ ви казала, какво е, но все ме е страхъ — да не би нѣкой да ни чуе, като си приказваме.

— Кой ще ни чуе? Нали разгледахме кораба на всѣкжде, че нѣма никой? Говори свободно.

— Ето какво е срѣдството. Да се купятъ три товара брезови дърва, но да не сж ни съ едно дърво повече, ни съ едно по-малко. При това, оня, който ги купува, да се не пазари. Когато нахлуе първата вълна, да се хвърлятъ дървата отъ единия товаръ, едно по едно, въ водата. Когато дойде втората, да се изхвърля другиятъ товаръ, пакъ

дърво по дърво. Сжщото да стане при третата вълна. Ако нѣкой направи това, ние сме погубени.

— Добре, че никой отъ моряцитѣ не знае това срѣдство, — рекли другитѣ два гарвана.

Следъ тоя разговоръ гарванитѣ полетѣли къмъ града, а момчето излѣзло на палубата, дълбоко замислено.

Дошло време за тръгване. Ученикътъ заявилъ, че ще остане. И капитанътъ и моряцитѣ го придумвали да не вѣрва на своитѣ зли предчувствия, но нищо не помагало. Най-после седнали да му се присмиватъ, че не иска да тръгне съ тѣхъ, защото предпочита да стои край печката и да спи на майчинитѣ си колѣне.

— Недейте мисли, че се страхувамъ току-тъй, — отвърнало имъ момчето. — Азъ ви казвамъ, че съмъ толкова смѣлъ морякъ, колкото сте и вие. Ще ви докажа това. Съгласенъ съмъ да тръгна, ако купите три товара брезови дърва и ми позволите единъ день да управлявамъ кораба.

Моряцитѣ се изсмѣли на тия думи, а капитанътъ рекълъ:

— Недей приказва такива глупости! Колкото за брезовитѣ дърва — отъ мене ги искай: не три товара ще ти купя, а и тридесетъ. Но чуль ли си да е билъ повѣряванъ нѣкога корабъ на ученикъ, като тебе?

— Повѣряванъ ли е билъ, или не, това нѣма за мене значение, — отвърналъ ученикътъ. — Казахъ ви, при какво условие бихъ тръгналъ и повтарямъ, че иначе ще се раздѣля съ васъ.

Капитанътъ се съгласилъ. Отъ една страна, всичко това му се виждало доста любопитно, а моряцитѣ обичатъ любопитни нѣща. Отъ друга страна пъкъ, никакъ не му се искало да се раздѣли съ трудолюбивия и веселъ ученикъ. А що се отнася до управлението на кораба, той билъ увѣренъ, че тая мисль ще извѣтрѣе отъ главата на момчето, още щомъ тръгнатъ и го лѣхне морскиятъ вѣтъръ. Най-сетне, нали и той ще бжде на кораба? Нѣма да позволи никому да върши лудории.

При това, и кормчията казалъ на капитана:

— Азъ мисля, че — колкото за опитъ, можемъ да му позволимъ единъ день да управлява кораба. Ако видимъ, че работата тръгва зле, ще се намѣсимъ.

Купили три товара брезови дърва, точно премѣрени, безъ да се пазарятъ, и тръгнали на пжтъ.

Настъпилъ петнадесетиятъ день, когато ученикътъ трѣбвало да управлява кораба, споредъ условието. Времето било хубаво, тихо, а морето — съвсемъ спокойно.

Момчето свикало всички моряци и имъ заповѣдало да изчистятъ кораба и да свиятъ платната.

Тѣ почнали да му се смѣятъ.

— Личи си, че имаме новъ, опитенъ капитанъ, — казвали тѣ. — Нѣма ли да ни заповѣдашъ да свиемъ и последното платно?

Но ученикътъ не обръщаль внимание на подигравкитѣ.

— Не, — отвърналь той. — Последното платно ще остане, ала — навѣрно — следъ нѣкое време ще стане нужда да се прибере и то.

Додето приказвали тѣй, вдигнала се буря, но толкова силна, че корабътъ щѣль да се обърне, ако платната не били свити. Страшна вълна — висока като планина — нахлула и залѣла кораба.

Момчето заповѣдало да хвърлятъ въ морето дървата отъ първия товаръ, но едно по едно. Когато паднало последното дърво, чула се отчаяна въздишка — както въздиша човѣкъ, когато умира.

Веднага следъ това бурята утихнала.

Изплашенитѣ моряци си въздъхнали облекчено.

— Слава Богу, — казали тѣ. — Ама каква буря бѣше! И колко неочаквано дойде! Да ѝ се не надявашъ. Умно било това момче!

А капитанътъ казалъ на ученика:

— Азъ ще съобщя въ управлението на корабното дружество, че ти спаси моряцитѣ и стоката. Ще ти дадатъ награда.

— Благодаря ти, — отвърнало момчето, — но недейте мисли, че всичко се е свършило. Чака ни по-голѣма беда.

И то заповѣдало да закърпятъ голѣмото платно на мачтата, което било разкъсано на парцали. Следъ това поржчало здраво да го завържатъ.

Вдигнала се втори пжтъ буря, много по-силна отъ първата. Тя била толкова страшна, че всички моряци се изплашили. Когато нахлула голѣмата вълна, ученикътъ морякъ заповѣдалъ да хвърлятъ въ морето втория товаръ дърва.

— Но внимавайте, — рекълъ той на моряцитѣ, — да не би да хвърлите и нѣкое дърво отъ третия товаръ.

Когато паднало въ водата последното дърво, отново се чула дълбока въздишка, сякашъ нѣкой умира, а после всичко затихнало.

На моряцитѣ и тоя пжть олекнало. Но момчето имѣ казало:

— Още една буря има. Тя ще бжде, както предвиждамѣ, най-страшната. Нека всѣки си стои на мѣстото.

Никой се не подигравалѣ вече съ момчето. Напротивѣ, всички моряци, заедно съ капитана, изпитвали къмѣ него дълбоко уважение.

Вдигнала се третата буря. Тя била наистина много по-страшна отѣ първитѣ две. Корабѣтъ се наклонилѣ силно. Всички се уплашили: струвало имѣ се, че ще се обърне. Вълната била толкова голѣма, че залѣла цѣлия корабѣ.

Тогава момчето заповѣдало да хвърлятѣ въ морето и последния товарѣ дърва. Чулѣ се страшенѣ и мжчителенѣ стонѣ, по-силенѣ отѣ двата предишни. Когато минала бурята, цѣлото море — додето стигатѣ очитѣ на човѣка — се покрило съ кръвь.

Още нѣколко седмици продължило пжтуването. Нищо лошо се не случило на кораба. Пжтуването се завършило благополучно и успѣшно.

Когато стигнали до сушата, капитанѣтъ и двамата кормчии казали:

— Слава Богу, ще можемѣ вече да се видимѣ съ женитѣ си. Ще имѣ занесемѣ подарѣци.

Но момчето рекло:

— Другиму дайте подарѣцитѣ. Вие нѣмате жени.

— Тѣй ли? — викнали и тримата изѣ единѣ гласѣ. — Какѣ да нѣмаме? Да не би ти да си ги убилѣ?

— Не само азѣ, а всички ние направихме това, — отвърналѣ ученикѣтъ.

И той разказалѣ на моряцитѣ, що е видѣлъ и чулѣ презѣ оня сжботенѣ день, когато тѣ сж били на сушата, а той е пазѣлъ кораба.

Когато си отишли по домоветѣ, капитанѣтъ и кормчиитѣ узнали, че женитѣ имѣ сж изчезнали въ сжщия день, когато се била вдигнала бурята, и отѣ тогава никой ги не видѣлъ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.